

בשנת 1933, כאשר נהרס קיומם של יהודים רבים, בא הקץ גם למשרתו בתור פקיד, והוברר לו שעליו להתחיל חיים חדשים לגמרי. ביולי 1933 הוא הלך להכשרה. בהתלהבות הוא מתאר את יום עבודתו בכפר. בודאי, לא קל לאיש, שמתמיד ישב במשרה, לעבוד יום חמים באה ובמערר ובעבודת הקציר המאמצתי, אבל בעזרת כל מרצו הוא מגיע לידי כך להיפך, לפועל טוב, רק בחורף הוא מרגיש את עצמו ברע, מציק לו הקור וגם העבודה הגופנית חסרה לו, ופחד אחד בלבו: - תקופת ההכשרה תחלוף והוא לא הספיק ללמוד די צרכו ולא יהיה מוכשר לעבודה בארץ. במשך חופשת העליה הניתנת לו, מתקיים סמינר לשאלות בנין הארץ, לא עולה על דעתו לנוח, הוא מנצל את הזמן הזה ללימודים.

בסתיו 1934 הוא עולה ארצה. בהתלהבות רבה מתאר הוא את נסיעתו לארץ: "והנה ביום אחד רואים אנו את הקרנים הראשונות של השמש העולה על ארצנו, עם שחר מקדימים אנו בברכה את ארץ הקודש, ארצנו, מולדתנו. כעת עינינו רואות אותה מרחוק, אבל עוד כמה שעות והשגתי את מסרתי ושם אחמסר לעבודה, בכדי שלנו, ליהודים, תהיה מולדת, רוצה אני לקחת חלק בבנין ארץ ישראל".

אין לו איש בארץ, על כן לא איכפת לו, לאיזה קיבוץ יסודר. הוא היה בן-אדם שהתקשר בקושי רב לאחרים ולכן הוא גם לא הצטרף לאף קבוצה באניה. דרושים פועלים בגשר, אומרים לו: האקלים שם חם מאד, העבודה

תהיה לך שם קשה מאד, וזה בשביל ראובן. בראשונה הוא עובד בגן, אחר כך בבנין. זה אינו מוצא חן בעיניו, הוא רוצה להגיע למקום עבודה קבוע. הוא נכנס לעבודה אצל רוטנברג: "כל תעלת בטון שאני עוזר לצקת היא עבודתי שלי. אני מלא גאווה בראותי איך הבנין הולך וגדל. בערב אני עייף מאד, מאד, מלבד שינה אין אני עושה מאומה אחרי העבודה. אבל אני מרוצה, משגופי יסכין לעבודה הקשה, אז גם אלמד בערב ואוכל גם לקרוא, אבל דבר אחד אינני שוכח וזה לימוד עברית. כעת איני רוכש הרבה אבל כעבור זמן מה, אבקר שוב את השעורים בדיקנות".

קבוצת גשר עולה להתישבות. הוא כותב: "כעת החלה העבודה בבנין ממש. האורה היא מקום הלינה הראשון, אבל אין בכך כלום. עוד מעט ויעמדו בתינו הראשונים, בשבילי שמחה גדולה כל כך, לראות כיצד מתהווה מן ה"אין" קיבוץ, "הבית" לרבים, להרבה בני אדם, כך חארתי לי את חיי. להתחיל בקטנות ולגדול יותר ויותר. שנים מספר תעבורנה ואנחנו נהיה קיבוץ מופת".

"בערב נכשהחום הוא גדול ואני שוכב בחוץ על מטתי ומביט בשמים ולכוכבים היפים - אז אני חושב על כך, שקודם, בגרמניה, לא היתה תכלת בחיינו, היינו בארץ שכבר היתה מושלמת, ולא היה לנו חלק בארץ הזו. כאן זה אחרת לגמרי, בעד הכל כאן נלחמנו, ורכשנו לנו תוך כדי עבודה, זה שייך לנו, זה שייך לנו, בארץ הזאת הכינו שורש, כי אותה הפרינו".

נשלחים חברים לפלוגת הים: עליהם לסלול דרך לעליה החדשה שמתישבת שם. גם לכך מתגייס ראובן. הצטרכו לעבוד בנמל בעבודת חוץ. העבודה שם אינה גורמת לו קשיים, כי רגיל הוא לעבודה קשה. אבל עובדים בקבוצה אחת שני ערבים ויהודים. צעקות הערבים מפריעים לו מאד וזה גם מה שמשפיע עליו להפסיק את עבודתו בנמל כעבור שנתיים. הוא רוצה לעבוד בקטן וחוזר לאשדות. כי שם "בית". בחוזרו מפלוגת הים, הוא רוצה סוף סוף ששאיפתו תיהפך למציאות. והוא רוצה לכבוש לו מקום עבודה קבוע, עבודה עצמאית. הוא נכנס למחצבה, שם הוא לומד את העבודה על בוריה: היא קשה מאד, אבל, לא עובר זמן רב והוא יכול לעבוד באופן עצמאי, הוא משיג מבוקשו: עבודה קבועה עצמאית שלתוכה יוכל להזרים את כל כוחותיו.